

Tok visebølgen med fulle seil

MANGE HØYDEPUNKT: Den kvænske visa om villrosen var særegen, en sånn «fryse-på-ryggen»-sang som bare finsk språk, tonedrøkt og melankoli kan skape.

STORSLETT: De stod særdeles godt til hverandre; sangkoret Mollis og Nordnorsk Visegruppe. Lørdag leverte de nordnorsk visetradisjon på sitt beste for fulle hus på Storslett.

De hadde grunn til å være stolte av å være i hverandres selskap, både Mollis og visegruppa som for tretti år siden stod i fronttrekkene da den nordnorske visebølgen skyllet over landet. Det musikalske samarbeidet kan ikke sies å være annet enn særdeles vellykket.

Vi skal ikke bestride introduksjonen som konferansier Alf-Eirik Heggelund gav av Mollis; det beste blandakoret i verden! Til det er vi alt for patriotiske. Ei heller hadde de fem kjente skikkelsene i den nylig gjenforente visegruppa noe å skjammes over. Vi trenger vel egentlig bare å referere «bravo'ene» vi hørte fra stolradene i nærheten under den andre konserten på Storslett samfunns-hus lørdag kveld.

Mikalsen og nye folk

Etter konferansierens oppdatering på visegruppas historie, fortsatte de introduksjonen selv med Nordavindsvalsen og «æ og han Jens og

VELLYKKET KARIKATUR: Dirigent for Mollis, Øystein Fredriksen (t.v.) fikk overlevert leserprisen «Årets nordtromsning 2005» av redaktør i *Framtid i Nord*, Inge Bjørn Hansen (t.h.).

han Kristian Mikalsen». Dermed var publikum straks fortrolig med hvem som stod på scenen. De fem ønsker å fremstå som noe annet og mer enn en blåkopi av seg selv for år tilbake, og mye av repertoaret var derfor også nytt og ukjent. Hele konserten favnet vidt og bredt i sjanger. Her var bånduller i massevis der barnet ble både kys-

ta, roa og jazzet i søvn. Her var pols, salmer og protestviser i skjønn forening, men alt med en umiskjennelig nordnorsk grunn-tone og Nordnorsk Visegruppe-signatur. Skjønt vi fikk Mari Boine-frysninger på ryggen av Bente Reibos tolkning av «Lite bane».

Vi synes også at powerpoint-sceneskiftene fungerte veldig godt og

ledet an inn i temavariasjon. Skjønt noen melodier hadde indre logisk rekkefølge. Som gesangen etter visa om omstreifende kvinnebedår Lars Lenkelifot ...

Lek og flørt

Skal vi foreta en grov oppsummering, må det sies at gruppa har å fornye seg. Uten å bli ugjenneelig. Det var sjarmerende, det en underholdende lek med stemmer og instrument – en enerisk flørt med både publikum ikke minst kor. Vi kommer forbi at mye av det nye og slagne i konserten må tilskrive samarbeidet med og nærværet et stort og dyktig kor. Som vi ne skryter opp i skyene i lag Framtid i Nords lesere som utdem til «Årets nordtromsning 2005. Noen ord om inntrykk satt igjen med; stemmekontroll sangglede. Smil, glimt i øyne noen ti-talls mennesker som h ut som én fyldig røst.

Eller vi kan la Ola Graff i gruppa si det for oss der han på trappa og strålte etter konserten «De er profesjonelle både i ning til det å jobbe og holdni stoffet. Både musikalsk og a nistratorisk scorer de meget h Da capo var en selvfølge. du hørt den nye visegruppa so gått i gang?» avsluttet den timelange konserten.

Joda, vi har hørt dem. Og vi i dem «Velkommen tilbake!».

NORDNORSK VISEGRUPPE: F.v. Ola Graff, Odd Arvid Eilertsen, Hanne Bjørklid, Bente Reibos, og Ole Mikalsen. De står sammen med dirigent Alf-Eirik Heggelund og den nye visegruppa.

PÅ VÅRES KAINTA: Sangkoret Mollis og Nordnorsk visegruppe fylte samfunnshuset på Storslett to ganger lørdag kveld.

URKVINNEN: Bente Reibo (i midten) tolket vuggesangen «Lite bane» på en måte som bare kan beskrives med ord som begynner på ur-